

TAKÉ UŽ PŘEMÝŠLÍTE,
CO KOMU KOUPITE
POD STROMEČEK?

A CO TŘEBA DAROVAT
DOBRÝ SKUTEK?



Mili přátelé,

Jmenuji se Eliška a jsem **dobrovolnice dlouhodobě pracující** s dětmi, mládeží i stařečky **v domorodné vesničce Simiatug** vysoko v horách **Ekvádoru**. Leží více než 3000 metrů nad mořem a život tady trochu vypadá, jakoby se tu zastavil čas. Do komunity, kde bydlím, chodí pomáhat vařit jedna z místních žen, **Nilda**. Má **čtyři dcery**, jedenáctiletou Marisol, devítiletou Odalis, sedmiletou Giulianu a pětiletou Guadalupe. Jako jedna z mála žen, které tu znám, vlastně úplně jediná, má také manžela, a není na děti sama. V Ekvádoru je totiž hodně běžné, že muž ženu opustí a nechá i s dětmi, žádné alimony tu samozřejmě nefungují. Tady v Simiatugu je taky hodně svobodných matek, co otěhotněly velmi mladé, třeba již náctileté, a o dítě se musely starat samy. Muž Nildy pracuje se dřevem, pokud je tedy zrovna práce. Také se stává, že práce je, ale nikdo ji po vykonání nezaplatí.

VÁŽNÁ NEHODA

Je pondělí sedmého prosince, před chvílí jsem se vrátila z nedaleké komunity *Cocha Colorada*, kam docházím učit angličtinu, a spolu s dalšími dobrovolníky a kněžími z naší komunity jsme právě společně poobědvali. Všichni už se někam rozutekli a já opatrně přistupuji k Nildě, co pro nás vaří, a ptám se, jak se jí daří. Zdvořile odpovídá, že dobře, takže odhazují všechnu opatrnost stranou a na rovinu se ptám, jestli je **její muž** v pořádku a co se stalo. Minulý pátek jsem se totiž dozvěděla, že měl **vážnou nehodu na motorce**, byl v bezvědomí, ale leží se zraněními doma. Nilda nic neřekla a chodila do práce, nejspíš ze strachu, že o ni přijde, a po nocích se starala o manžela sama. Až po pár dnech se to k nám nějak doneslo od dětí. Padre Jorge za ní hned šel, o všem spolu mluvili a poslal je do nemocnice. Půjčil jim nějaké peníze, aby měli na cestu a alespoň základní lékařskou péči. Když jsem se to dozvěděla, dost mě zasáhla **jinakost našich světů**. Vzpomněla jsem si na svou vlastní nehodu, kde jsem i při drobném zranění byla podrobena důkladnému vyšetření a byla odvezena do nemocnice sanitkou. Ještě více se mnou zacloumalo, když pak v neděli přišly místo Nildy vařit s námi náš pravidelný oběd pro chudé stařečky její dcery.

CO SE STALO

Vyčkávám tedy odpověď se sevřeným žaludkem a doufám, že **jedna z mála místních úplných rodin** zůstane úplná. Nejdříve mi Nilda říká, že je to lepší... potom dodává, že je na tom sice špatně, ale že přeci jen se to zlepšilo, že o víkendu byli v Guarandě v nemocnici. Nabízím jí pomoc a ptám se, proč nám něco neřekla, že bychom jí pomohli hned. Že padre Jorge by je klidně do nemocnice odvezl hned v noci. Propuká v pláč: „Eli, tak jsem trpěla,“ říká. „Jenže jsem se bála, že **přijdu o práci**. Tak hrozně jsem se bála. A co by pak dělaly moje dcery? Neměly bychom co jíst. Když můj muž teď nemůže pracovat. Měla jsem takový strach... Navíc na lékaře nemáme peníze. Všechno je to hrozně drahé... padre Jorge nám pomohl, ale nevím, jak a kdy mu to budu moct vrátit.“ Utěšuji jí a ptám se, co bych pro ni mohla udělat. Domlouváme se, že se jí příští víkend, až pojedou znovu do nemocnice, postarám o děti. Ten víkend, co byly samy doma, holky jedly jen praženou kukuřici – udělaly si z ní popcorn. A prý se doma samy bály. Slibuju jí, že můžou být celý příští víkend s námi. Postupně se také dovídám, co se vlastně stalo.

Kolem sedmé hodiny večer, což už je tady tma, se její muž vracel z práce na motorce a v zatáčce v protisměru vyjela dodávka s opilým řidičem. Srazil ho a odjel. Ležel sám ve tmě, v bezvědomí, celý pomlácený a k jeho nesmírnému štěstí ho našel někdo, kdo ho zrovna znal. Myslel si ale, že je mrtvý, a s touto informací volal Nildě. Když celá vyděšená a rozklepaná přijela, sundali mu helmu a začali ho nakládat do půjčeného auta, někdo z přítomných zjistil, že mu tluče srdce. Odvezli ho tedy domů, kde ho ošetřili a někdy nad ránem prý přišel k sobě a začal také cítit bolest. Jenže Nilda, celá vyděšená, že by mohla přijít o práci, nic neřekla a dál chodila pracovat... Zatímco mi vypráví ten hrůzostrašný příběh a naříká, že neví, od koho si teď má půjčit a jak to vůbec kdy může splatit, rodí se mi v hlavě nápad, jak jí pomoci. Pevně věřím, že po přečtení tohoto příběhu už není jen v mé hlavě. A hlavně věřím, že **nezůstaneme pouze u myšlenek.**

LÉČBA

O co vás tedy prosím? O **jakýkoliv, byť sebemenší finanční příspěvek**, který by mohl pomoci k **uzdravení**. Info o zdravotním stavu je pro mě ve španělštině trochu náročné, ale vím minimálně to, že utrpěl otevřenou zlomeninu kotníku, a z toho, co mi bylo popsáno, se v podstatě chodidlo ocitlo úplně jinde, než by mělo být. Jen to, aby ho mohli „vrátit na správné místo“, stálo 100 dolarů. Také má zcela rozdrčené kůstky v levé ruce, která je tak nateklá, že ho Nilda ani nemůže převléct. K tomu zlomená paže a silně naražená stehenní kost, spousta drobných ran a pohmožděnin. Potřeboval rentgen obou nohou a celé ruky, jeden vyjde na 25 dolarů, takže celkem 75 dolarů. Výdaje spojené s cestou do města vyjdou na dva dny na 30 dolarů. Předepsané léky a masti 40 dolarů. Analgetikum dalších 15 dolarů. Odvoz motorky z místa nehody 20 dolarů a jsme skoro na 300 dolarech. A to byla teprve první návštěva nemocnice. Pro představu, Nilda měsíčně vydělá **170 dolarů**.

Ještě je čeká mnoho a **mnoho vyšetření**, než se zcela uzdraví. Prý ještě bude postupně potřebovat šest rentgenů, aby se vidělo, že se mu rozdrčená ruka správně hojí. To je dalších 150 dolarů. Také bude potřebovat další léky minimálně v hodnotě 40 dolarů. Opakované výdaje za cestu, takže jen teď o víkendu dalších 30 dolarů. Jestli bude chtít ruku a nohu zase používat, bude také potřebovat **rehabilitaci**. Jedna návštěva rehabilitačního doktora vyjde asi na 30 dolarů. Pokud bude mít štěstí, bude stačit 5-6 návštěv. To už se nám celková částka vyšplhala zhruba na 700 dolarů, což je **asi 16 tisíc korun**. To je naprosté minimum, co budou potřebovat. Může to ale být i mnohem víc. Pro nás Čechy tato částka není nic až tak závratného, pro rodinu žijící v ekvádorských Andách je to víc, než kolik se vydělá za několik měsíců.

POMŮŽETE?

Nilda má pro vás krátkou zprávu, kterou jsem přeložila ze španělštiny:

„Jsem paní, co pracuje v domě salesiánů, jmenuji se Nilda. Před týdnem měl můj manžel dopravní nehodu. Osoba, co ji způsobilá, ujela. Můj muž utrpěl mnoho pohmožděnin, zranění a zdravotních komplikací. Nemám prostředky na to, abych mohla zaplatit léčbu a lékařskou péči. Mám čtyři malé dcery a finančně na tom nejsme nejlépe. Obracím se na vás prostřednictvím Elišky a žádám vás o vaši solidaritu.

Jsem vám vděčná z celého srdce a přeji vám krásné Vánoce.

S pozdravem

Nilda



Přispívat můžete skrze organizaci SADBA, z.s. na č. ú. veřejné sbírky.

2800630202/2010, SS 148

vYÝ
SADBA
www.sadba.org